

Zálec, 27. 1. 71

Šťastovana gospa Mošková !

Prepisala sem nekaj svojih pism iz svoje
rečne zbirke in vam jih pošiljam.

Rada bi vsaj malo opravičila tisti čudoviti
naslov, ki ste mi ga blagovolili dati nekod
pred neko publiko in me je bilo zares sram.
Obenem bi se vam rada oddelila za vašo
blagohotno pozornost, ki ste mi jo že večkrat
izkazali.

Če vam bodo pismice v nadležo, jih boste
pa razgali.

Prejmite moje najlepše in iskrene

pozdrave !

Marta Rainer

Siva skala

/ Po Turgenjewa pesmi v prozi /

Siva skala na obali,
pod obalo morski vali.
Kadar vetro blag zapiha,
valčke lágodno razniha,
sivo skalo oškropje,
tisoč barv na nji 'puste'.

Srce moje - skala siva,
nežne ženske duše - vali.
Če zapljuskajo po skali,
vsa zaradi, postane živa.
Ostre sape jo suše,
žive barve ne zbledé.

Zimska slika

Bela cesta v nedogled,
kakor tihe sanje.

V snegu izgubljen sled -
prošlih dni snovanje;
čezem modra senca, led -
oh, stea' spoznanje!

Tu kraj ceste drevoved -
daljna krepčenja . . .
Kam gubi se bela sled,
vih dreves - kam vzpenja?

Bele plesalke

Bele plesalke

so priplesale
izpod neba
in so utrujene
legle na tla.

Tu zdaj počivajo,
v krilca široka
nožice skrivajo,
druga ob drugo
temo se stiskajo,
vse polne biserov
se v soncu bliskajo.

Péstuje zemlja
te bele sestrice,
da se naspé.

Ali gorje!

Vedno bolj drobne
postajajo v lice,
moč jim pohaja,
več ne vzlete!
V soncu blestele so,
v njem zvodenele so ..

Moja pot

September. V šoli se mladina zbira.
Mjaz? Poklicu vsa sem posvečena,
samo učiteljica sem, ne žena,
oseba, ki jo sto oči nadzira.

Židovje šolsko naj me inspirira,
naj v sebi močna bom in urejena,
da moja pot bo ravna, ne zgrešena,
da bom pohvale vredna, ne prezirna!

Sem kakor čoln na jezernu brez vîsel.
V katero smer me veter bo zanesel?
Bojim se, strah me je, vsa trepetam.

Pred šolo se mladina zbira, čaka ...
Srce ji dati! Vse srce, junakov!
Jo gledam - in odpremi ji srčni bram.

Umetnikova žena

On nima časa, nima ga nikoli,
da bi delil z menoj vsakdanje brige,
ki vanje sem vkovana kot v verige,
vsa topa že za radost, za boli.

On gre po svoje. Naj gre kamorkoli,
povsod je z njim njegova lepa Muza.
(za me' je grda, zoprna Meduza!)
Sovražim jo in njen nasmech oholi!

Visoka je, o, previsoka cena,
da biti smem umetnikova žena!
Ponosna pa sem nanj, kot ni nobena.

Usoda, potprijenja me nauči!
Ljubezen zanj zvesto' srce mi muči,
zanj, ki je pol teme, pol svetle luči.

Reminiscenca

Bil si mi Bog. A dal si mi spoznati
človeka v sebi iz mesa, krvi.

Zlatil, črnil si moje mlade dni,
očaral si me, razočaral hkrati,

ker hotel nisi, mogel me lagati.
Iskal luči si skozi vse noči,
očiščal si viharnih se strasti,
miru si, sonca želel drugim dati.

Mladost tpeča, pod oboki senca,
me obiskuje. Z njo pa tvoj obraz
pod težo krone — trnovega venca.

O, mi ugasnil ves ta davni čas!
Zvesto' zahaja k moji duši v vas,
svetlikajoca se reminiscenca.

Mladoleťje

Glej, dragi, spet doživel si pomlad!
Vnemirila ti je srce prečerno,
spet čutiš moč, lepoto neizmerno
tega vetera, ki, vem, imaš gov rad.

Tvoj duh skrivaj si hodi cvetja brát
v vrtove z zarjo jutranjo, večerno,
to cvetje si v srce zaklepaš verno
in z njim spet mlajti si in bolj bogat.

Ne bodi skop z bogastvom svojim tam!
S teboj dojele čar sem te lepote,
naj malo vsaj se veseliti smem
ob tebi, dragi! Naj grem iz samote
za hip s teboj in z novim mladoleťjem
v pozabo - z nepozabnim doživetjem!

Pesem Gubinski

Kot sončno luč, ki sveti in ki greje,
kot lunin svet, ki sanje mi budi,
kot jutro, dan, večer in čar noči,
kot dež hladilni, sapico, ki veje;

kot čist potoček kraj zelene meje,
kot rožni gram, ki lepša praste dni,
kot ogenj v zimski, ki v kamini tli,
kot ptico, ki v pomlad prepeva z veje;

ah, kot življenje toplo, večno mlado
te ljubim, dragi, kakor Gubim nado
v najtežjih dneh, ko duši je hudo.

Ko moje v tvoje temno zre oko,
iz njega vame plodni žar se zlije
in duša mi je rodovitna njiva.

Jesen

Ko na jesen narava trdna hira,
vencice cvetje siplje se, usiha,
rumenordeče listje v vetru niha;
ko sonca žar iz dneva v dan umira,

v Remico onstran se pogled upira,
nazglablja duša zbrana oša in tiha,
duh se sprosti, voboduje radiha,
telesno vse ga manj in manj ovira.

Jesenkih barv pa sama je toplota!
Bengalski opiji? Le varljivo zmota?
Ne greje sonce več. V srce me rebe.

O, drapi, vem, da rebe tudi tebe!
Oba jeseni hladne se bojiva,
oba po sončnih žarkih hrepeniva!

Krivda

Nekdaj, ko mlada, sameceta hodila
sem po vaseh rakotnih, svetu skritih,
po strmih klancih, po stezah zavitih,
se moja duša tal ni dotaknila.

Imela je prozorna, čista krila
in po poteh je značih, vsem očitih
se za metulji ob jutranjih svitih
yprelétala in z žarki se lovila.

Ždaj se sprehajam po široki cesti
z nesramnim licem, z vsakomur pod roko.
Pred mano pa se brezno enoóko

odpira. Srepa v me' se je razrlo,
ko da tam doli nekaj je umrlo,
pa tiho se oglašá moji vesti...

Lermontov :

Gorski orjak

Prenočila zlata je meglica
na kamnitih prsih velikana.
Zjutraj odhitele je zarana
po lazurni poti kakor ptica.

A v razpoki starega orjaka
vlažna sled meglice je ostala.
Sam v puščinji — nepremična skala —
preudarja in na tihem plaka.

Iz ruščine prevedlo: 1912

Rane

Skoz okno vidim kos neba
in veje starega drevesa i
vihar poslednje liste stresa,
medleče ~~šumice~~ padajo na tla.

Pred mano nepopisan list,
bel kakor sneg, ko voda čist.
Kaj naj napišem nanj, da bi
od srčne ne pordel krvi,
ki mi iz starih, novih ran
v pero' doteka dan na dan?

142

H.R.

iz modre nujpe

ni iz topušine

ROMA